

Willem Steijns (1949-2020), oud-bedrijfsleider horeca Vredenburg en oud-horecamedewerker Stadsschouwburg Utrecht

Afgelopen donderdag 18 juni overleed op 70-jarige leeftijd onze oud-collega Willem Steijns. We gedenken hem als een fijne collega en een aimabel, sociaal en integer mens. Zijn succesvolle horecaloopbaan begon hij in de Stadsschouwburg, waar hij – aanvankelijk als werkstudent – de koffievoorziening in de pauzes onder zijn hoede had. Willem was een geboren gastheer en een rasorganisator met oog voor het kleinste detail. In die rol was hij van onschatbare waarde voor Muziekcentrum Vredenburg, de voorloper van TivoliVredenburg, waar hij het grootste deel van zijn carrière werkte. Niet alleen genoot hij aanzien binnen ‘zijn’ afdeling horeca en sales, hij dwong alom respect af door de manier waarop hij zijn werk uitermate serieus nam en klaarstond voor iedereen: het publiek op de eerste plaats, maar ook zijn (jonge) collega’s. Voor hen was hij een betrouwbare raadsman en een bevlogen leermeester.

Zijn pensioen in 2014 viel min of meer samen met de opening van TivoliVredenburg. Aan de ontwikkeling van het Muziekpaleis, zoals het in de aanloop heette, had hij met enthousiasme bijgedragen, maar hij vond het welletjes; de overgang naar het nieuwe gebouw hoefde hij zelf niet meer mee te maken. Tot die tijd was hij verantwoordelijk voor de horeca in de Leeuwenberghkerk die tijdelijk dienstdeed als kamermuziekzaal, dependance van de Rode Doos. Ook daar zette hij de puntjes op de i. Toen het klassieke koffielepeltje om geluidsredenen moest wijken voor een houten roerstaafje, stuitte dat bij hem op grote weerstand.

Willem Steijns, geboren in Tilburg, kwam in de jaren zeventig naar Utrecht om aan de kunstacademie Artibus te gaan studeren. Die studie brak hij voortijdig af en verruilde hij voor een baan bij de Stadsschouwburg. ‘Ketelbink’ was zijn koosnaam daar in de tijd dat hij het beheer had over de koffieketels. Al snel klom hij op tot assistent-chef horeca. De werkstudenten aan wie hij leiding gaf, droegen hem op handen. Tijdens de afwas werd er onder zijn aanvoering luidkeels gezongen. En Willem was ook degene die niet vergat om voor Koninginnedag de plantenbakken buiten in rood-wit-blauw te transformeren. Met spijt zagen zijn collega’s hem vertrekken naar Muziekcentrum Vredenburg waar hij werd aangenomen als ‘evenementenbegeleider’.

Willem wist mensen te enthousiasmeren en samen te brengen. Dat deed hij op een rustige, bescheiden manier. Zo drukte hij ook een stempel op de Utrechtse LHBTI-gemeenschap, bijvoorbeeld bij het PANN-café. Nadat hij eind jaren negentig een van de oprichters van het Midzomernacht Festival was geweest, zette hij zich jarenlang in als secretaris voor de festivalstichting. Ook daar was hij geliefd om zijn punctualiteit, zijn aandacht voor details en zijn droge humor.

Willem was een kunstliefhebber. Hij hield van opera, maar was ook geïnteresseerd in kerkarchitectuur. Als pensionado bezocht hij trouw de klassieke concerten in TivoliVredenburg en menig voorstelling in de Stadsschouwburg. Eindelijk had hij de tijd om in te halen wat hij daarvoor had gemist als harde werker achter de schermen. Graag had hij zijn geliefde Grote Zaal voor zijn dood nog een keer in actie willen zien, maar dat ging niet meer. Corona en zijn ziekte staken daar een stokje voor. We zijn Willem dankbaar voor zijn collegialiteit en vriendschap en zijn geweldige inzet voor het culturele leven in Utrecht.